



מרכז תורני ללימוד פנימיות
התורה והחסידות
לאורו של האדמו"ר י-ם
מוהר"ר שלום ספרין זצוק"ל

מאורות שלום

שבת קודש פרשת וירא | י'ז חשוון התשס"ט | גיליון מספר 218 | שנה חמישית

מאורות הפרשה

בפרשת השבוע נאמר על אברהם אבינו "ויחבש את חמורו" (בראשית כב, ג), ומצינו דבר פלא בפרקי דר"א (פלי"א) "הוא החמור שרכב עליו משה והוא החמור שעתיד לרכב עליו בן דוד". ושאל המהר"ל, איך יתכן שהחמור חי שנים רבות כ"כ? ואם זה תוצאה של נס, מדוע חז"ל לא הזכירו נס כזה? ובשל מה קדושי עליון לא ירכבו בדרך כבוד על סוס? ועונה המהר"ל בכמה מקומות (גבורות ה', וגור אריה פ' שמות) שעניין החמור הוא, שבעל חיים זה מבטא את העניין החומרי, ולכן שמו חמור. והרכיבה על החמור מורה על מדרגה נישאה של אדם שיש ביכולתו לרכב ולהשתלט על הכוחות החומריים, ולא להיות נשלט על ידם.

אם כן, בדברי התורה הקדושה מצאנו ג' בחינות בשליטה על החמור. אצל אברהם אבינו "ויחבש את חמורו". אצל משה "וירכבם על החמור". אילו אצל המשיח "עני ורוכב על החמור". ומה באו ג' בחינות אלו ללמדנו?

אברהם אבינו בא ללמדנו כי בתחילת עבודתו של האדם ברצון האמיתי להידבק בקב"ה עליו לחבוש את החומריות, ולשלוט בה ביד רמה, ולא לתת ל"חמור" להוליכו כלל, שיהיה "כבוש" תחת ידיו. משה רבינו בא ללמדנו כי לא לנצח יכול אדם ל"כבוש" את חומריותו, כי כך נוצר הוא אלא עליו, וירכבם" לקדש את החומר "במותר לך" כי אז הנה באים לידי השלמה החומר וברוח זה עם זה, כעניין "ופטר חמור תפדה בשה". ואילו משיח בן דוד בא ללמדנו, שאע"פ שהדרך ארוכה ומכשולים רבים יש בה, ויש בזו הדרך והעבודה גללים, ופסולת, וריח רע, זוהי הדרך היחידה המביאה את האדם אל השלמות הראויה, שאף על פי שהוא בבחינת "עני" שאין בידו נצחון לגמרי על ה"חמור" הרי הוא עדיין בבחינת "רוכב".

והוא שנחלקו חז"ל שאמרו "ייתי ולא אחמיניה", לעומת רב יוסף "ייתי ואזכי דאיתיב בטולא דכופיתא דחמריה" - הלואי ואזכה לישב בצל גללי חמורו. כי בכך תצא הקדושה אל הפועל, ואז "מלאה הארץ דעה את ה' ". **אכ"ר.**

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעילוי נשמת
חיילי צה"ל שמסרו נפשם על קידוש ה'
ולעילוי נשמת בכה אליאן בת אהרון לוי ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום
קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100
העורך: בן ישי עוזיהו
כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net>
כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net

מאורות המשל והנמשל

משל לאדם שהיו לו שתי בנות, האחת מכוערת והשניה רגזנית. בנותיו אלו הגיעו לפרקן אך קשה היה להן בגלל מומן להקים בית בישראל, עד שהופיע שדכן פיקח והשיא אותם, למכוערת מצא חתן עיור, ואילו לרגזנית שידך... חרש. ושני הזוגות הללו חיו בשלום ובשלווה, עד שיום אחד הופיע בעיירה רופא מומחה המרפא כל חולי, בין הבאים ליהנות משירותיו הופיעו גם שני הבעלים הללו, הרופא רקח את סממניו, השקה אותם בתרופותיו והעלה מזור למכתם, וכך החל הסומא לפתע לראות, ראה את כיעור אשתו והתחלחל, אף החרש שהחל לשמוע יצא מדעתו מצריחותיה של אשתו, מכעסה ורוגזה. **החליטו** שני הבעלים ביניהם לא לשלם לרופא, הרי לא עשה עמם כל טובה, ההיפך, מהסרת המום באה עליהם רעה, חייהם הפכו לגיהנום, לא הייתה לרופא ברירה אלא לקרוא להם לדין תורה, הלכו איפוא אל רב העיר וכאשר יפסוק כן יקום וכן יהיה. **שמע** הרב את טענות הצדדים, שקל לכאן ולכאן, ולבסוף שאל את הרופא "האם אתה מסוגל להחזיר את השנים אל מצבם הקודם?", "אין דבר קל מזה" ענה הרופא, וכבר החל להכין את תרופותיו, נזעקו שני הבעלים וסירבו בכל תוקף לקבל פסק דין זה, אמר להם הרב: "אם כך, מהרו ושלמו לו את המגיע לו, הרי גיליתם שאתם מרוצים מהסרת מומיכם".

מאורות פרי חיים

"וירש זרעך את שער איביו" חסר "ואו" כי עדיין לא קבלו את התורה ורק במילה נצטווה אברהם, שהיא רזא דברית, ועל ידי מצות מילה נתברך אברהם בשער, כדברי הזוה"ק על הפסוק "התהלך לפני והיה תמים", הה"ד [תהילים] זה השער לה' צדיקים יבואו בו".

מאורות הסיפור החסידי

סוחר עצים מצליח בא פעם אל רבו ובפיו שאלה. הוא רצה לדעת מה מיעץ לו רבו, שהיה ידוע בחכמתו וחסידותו הרבה, בענין מסחרי די חשוב. המדובר היה ביער מסויים שעמד למכירה והסוחר שלנו רצה לדעת אם רבו מיעץ לו לקנות, אם לאו. הוא שטח בפני הרבי את ספקותיו לכאן ולכאן; המחיר אינו גבוה, אפשר לומר אפילו כי מחיר של "מציאה" הנהו. הצרה שלי שעלי יהיה להשקיע את כל המזומנים אשר בידי כדי לממן את העיסקה, אם אני מצליח, הרי שזה יביא לי עושר רב, אולם מצד שני קיים גם סיכון של הפסד. וכפי שאני מתייעץ עם כבוד קדושתו תמיד בענינים כאלה, לא הייתי רוצה גם עתה לעשות שום צעד לפני שאשמע את חוות דעת כבוד קדושתו שליט"א. עד כאן דברי הסוחר. הרבי הרהר רגע-שניים, אחר כך אמר לסוחר בזו הלשון: "באופן אישי אני חושב כי העיסקה הזאת אינה בשבילך. כמובן ההחלטה הסופית, כן או לא, נתונה בידך, אולם לעצתי תשמע, תמשוך ידך מהעיסקה". הסוחר נחל אכזבה עמוקה, אולם יצא מלפני הרבי לשמוע בקולו ולא להיכנס לעסק המוצע. כעבור זמן קצר ביותר בא אל הרבי סוחר אחר ובפיו שאלה: הוא שואל על אותה עיסקה ממש, אם עליו להשקיע בה אם לאו. בהסבירו לרבי את פרטי ההצעה, אמר הסוחר הזה: "אני מקוה שהשם יעזור לי והעיסקה הזאת תעשיר אותי ותכניס לי רווח הגון. אולם יהיה איך שיהיה, לא אכנס לעסק כל עוד כ"ק שליט"א אינו מיעץ לי לעשות זאת". שוב הרהר הרבי דקה-שתיים ואמר לסוחר: "אני מאמין שתצליח בעיסקה זו בעזרת השם. לך והשם יברך את יזמתך כדי שתצליח!" הסוחר נפרד מהרבי במצב רוח מרומם. הוא נכנס לעיסקה ובמשך זמן קצר הרוויח הרבה כסף, חלק גדול מסכום הרווח הוא הביא אל הרבי כדי שיחלקנו בין העניים. ידיעה על הצלחת הסוחר עשתה לה כנפיים. הסוחר הראשון, ששמע אף הוא את הידיעה הזאת, הוכה בתדהמה. הוא נסע אל הרבי ושאל אותו מדוע הוא "העדיף" את הסוחר השני על פניו בענין זה. "אין לי כל ספק בנכונות העצה שכ"ק נותן - אמר הסוחר - אולם בבקשה, יואיל נא לאמר לי מדוע אמר לי כך ולסוחר השני כך? האם הוא ראוי לזה יותר ממני?" "רחוק ממני הדבר להעדיף אחד על השני" - השיב הרבי - "כל היהודים יקרים לי במידה שווה. אולם ראה נא, כשאתה באת אלי לבקש עצה, אמרת "אם אני אצליח, הרי שזה יביא לי עושר רב" עתה, עם כל הכבוד לכשרונות המסחריים שלך, לא חשבתי לנכון שכדאי לך לסכן סכום כה רב, כשבעיסקה אתה מסתמך רק על עצמך וכשרונותיך המסחריים". "מצד שני" - המשיך הרבי - "כאשר הסוחר השני בא אלי מאוחר יותר ואמר: "אני מקוה שהשם יעזור לי והעיסקה הזאת תעשיר אותי ותכניס לי רווח הגון" - זה היה כבר משהו אחר לגמרי. כי האיש הזה הכניס את השם, כביכול, לתוך העסק שלו ועל השם אני בוודאי שיכול לסמוך שיצליח את דרכי האיש, לכן יעצתי לו להכנס לעסק". בהכנעה עזב היהודי את בית הרבי. הוא למד לקח טוב. לקח שעלה לו בסכום ניכר, אולם אשר בסופו של דבר עשוי להשתלם. לוקט מ"שיחות לנוער"

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמות וברכות.

ליצירת קשר - בית המדרש אור שלום -

ת.ד. 88 מיקוד 90100

קרית ארבע מיקוד 90100

